

РЕШЕНИЕ

№ 957

гр. ****а , 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – **А, IV СЪСТАВ** в публично заседание на пети април,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов
Членове: Мая Недкова
Ивелина Д. Чавдарова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско
дело № 20213100500389 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава Двadeseta от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. Г. Т. от гр. ****а срещу Решение № 261637/10.12.2020 г., постановено по гр. дело № 1983/2020 год. по описа на РС-****а, в частите, с които са отхвърлени предявените от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а обективно съединени искиове, както следва:

1) за заплащане на сумата от 387, 87 лева, съставляваща разликата над 358, 13 лева до 746 лева, представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода 14.06.2019 год. до 22.07.2019 год. за заеманата от ищцата К. Т. по трудов договор № 386/13.06.2019 год. длъжност „администратор“, на основание чл. 128, т. 2 КТ;

2) за заплащане на сумата от 1626 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд в събота и неделя и през дните на официалните празници за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 262 вр. чл. 128, т. 2 от КТ;

3) за заплащане на сумата от 56 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 261 вр. чл. 128, т. 2 от КТ

4) за заплащане на сумата от 20 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.261 вр. чл.128,т.2 от КТ;

5) за заплащане на сумата от 1816 лева, представляваща обезщетение за незаконно

отстраняване от работа за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.214 от КТ;

б) за заплащане на сумата от 1816 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата книжка за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 226, ал. 2 от КТ, предявен в условията на евентуалност спрямо горния иск;

7) за заплащане на сумата от 2240 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата книжка периода от 01.11.2019г. до 14.02.2020г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.226, ал.2 от КТ.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението в горните части е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилна преценка и анализ на доказателствата, в резултат на което е и необосновано. В нарушение на процесуалните правила съдът е възприел безкритично показанията на свидетелката, ангажирана от ответното дружество, без да отчете факта, че именно тя е отстранила незаконно ищцата от работа, заявявайки ѝ да си потърси заповедта за уволнение. Не е съобразено, че задължение на работодателя е да връчи на работника по предвидения в закона ред заповедта за прекратяване на трудовия му договор, което в случая не е сторено.

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните части и за постановяване на друго, с което исковите на ищцата да бъдат уважени, ведно с присъждане на сторените разноски за двете инстанции.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ответникът – въззиваем „Бранд хотели“ ЕООД, със седалище гр. ****а, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита, че е неоснователна и настоява за потвърждаване на решението в обжалваните части, претендира присъждане на разноски.

Първоинстанционното решение в частта му, с която ответното дружество „Бранд хотели“ ЕООД, със седалище гр. ****а е осъдено да заплати на К. Г. Т. от гр. ****а, на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от 358, 13 лева, представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода 14.06.2019 год. до 22.07.2019 год. за заеманата по трудов договор № 386/13.06.2019 год. длъжност „администратор“ не е обжалвано и в тази част е влязло в сила.

В съдебно заседание въззивницата, чрез процесуален представител, поддържа жалбата си и настоява да бъде уважена.

В съдебно заседание дружеството – въззиваем, оспорва жалбата, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът съобрази следното:

В исковата си молба ищцата К. Г. Т. от гр. ****а е навела следните твърдения:

За летния сезон на 2019 г. ищцата, която тогава била на 17 години, постъпила на временна работа в ответното дружество „Бранд Хотели“ ЕООД – ****а, като аниматор в хотел „Сентидо Мареа“, к. к. **** гр. ****а, въз основа на срочен трудов договор, със срок за изпитване, при 7 часов работен ден и с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560 лева. Твърди, че е започнала работа на 11.04.2019 год., но при подписване на

трудовия договор № 138/22.04.2019г. видяла, че в същия е посочена начална дата 25.04.2019г. Вместо уговорения 7 часов работен ден, трябвало да работи от 10, 00 до 24.00 часа, а понякога и до по-късно. Твърди, че е работила и на официални празници, а именно на 26, 27, 28 и 29.04.2019г. – Великденските празници, на 01.05.2019г., на 06.05.2019г., на 24.05.2019г., както и че е полагала извънреден труд в събота и неделя на 04 и 05.05.2019г., на 18 и 19.05.2019г., на 25 и 26.05.2019г., на 01 и 02.06.2019г. и на 08.06.2019г. Тъй като ищцата се затруднявала на такъв тежък режим, а и не ѝ били платили нищо до месец юни 2019г., подала предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение. Предложили ѝ да премине на длъжност „администратор“ и тя се съгласила. Между страните бил подписан нов трудов договор № 386/13.06.2019г. и ищцата започнала работа по същия на 14.06.2019г. Уговорките били да работи на смени, но без нощни смени. Независимо от това на 01.07.2019г. ищцата била определена за нощна смяна и работила от 23, 00 часа до 07, 00 часа. На 22.07.2019г. управителката ѝ съобщила, че от следващия ден я отстраняват от работа, тъй като са си намерили човек, който може да е на работното място по всяко време на денонощието. На ищцата не е връчвана заповед за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение до изтичане на трудовия ѝ договор на 20.10.2019г. Не ѝ била предадена и трудовата книжка, не ѝ е било заплатено никакво трудово възнаграждение. Твърди, че за м. април за работа през официални празници ответникът ѝ дължи 448 лева (4 дни по 14 часа по 8 лв/час), както и още 14 лева за положените от нея часове нощен труд (56 часа по 0, 25 лв). За работата ѝ в дните на официалните празници през м. май ответникът ѝ дължи сумата от 296 лева, а за работа в съботни и неделни дни – 588 лева. Добавката за нощен труд за м. май 2019 год. е следвало да бъде в размер на 31,50 лева (за 126 часа). За м. юни за работа в съботни и неделни почивни дни ответникът ѝ дължи възнаграждение в размер на 294 лева, както и сумата от 10,50 лева – добавка за нощен труд (42 часа). За работата на ищцата като „администратор“ през м. юни 2019г. ответникът ѝ дължи трудово възнаграждение от 308 лева, а за м. юли – 448 лева. За положения на 01.07.2019г. нощен труд работодателят ѝ дължи и добавка от 20 лева. Тъй като от дата 23.07.2019 год. е отстранена неправомерно от работа, ответникът ѝ дължи и обезщетение по чл. 214 от КТ в размер на 1816 лева за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г. – изтичането на срока на трудовия договор. Евантуално (в случай, че се приеме, че трудовият ѝ договор е прекратен от 23.07.2019 год.) ответникът ѝ дължи сумата от 1816 лева като обезщетение за незаконно задържане на трудовата ѝ книжка за същия период – 23.07.2019 год. – 20.10.2019 год., тъй като същата не е предадена на ищцата и до настоящия момент. За периода от 21.10.2019г. до датата на завеждане на исковата молба – 14.02.2020 год. ответникът ѝ дължи и обезщетение по чл.226, ал.2 от КТ в размер на сумата от 2240 лева.

В съответствие с наведените твърдения са и отправените искания – за осъждането на ответното дружество да заплати на ищцата следните суми:

1) сумата от 746 лева, на основание чл. 128, т. 2 КТ, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане, като пред настоящата инстанция искът е висящ до размера на сумата от 387, 87 лева, представляващи разликата над присъдените 358, 13 лева до претендираните 746 лева;

2) сумата от 1626 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд в събота и неделя и през дните на официалните празници за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 262 вр. чл. 128, т. 2 от КТ;

3) сумата от 56 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до

окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 261, вр. чл. 128, т. 2 от КТ

4) сумата от 20 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 261 вр. чл. 128, т. 2 от КТ;

5) сумата от 1816 лева, представляваща обезщетение за незаконно отстраняване от работа за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 214 от КТ;

6) сумата от 1816 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата книжка за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 226, ал. 2 от КТ, **предявен в условията на евентуалност спрямо горния иск;**

7) сумата от 2240 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата книжка периода от 01.11.2019г. до 14.02.2020г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.226, ал.2 от КТ.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът „Бранд хотели“ ЕООД, със седалище гр. ****а, оспорва исковете. Излага следните твърдения: Трудовото правоотношение между страните е възникнало по силата на трудов договор № 138/22.04.2019г. за длъжността „аниматор“, с уговорени седем часов работен ден и трудово възнаграждение от 560 лева. Ищцата е постъпила на работа на 25.04.2019г. Твърди, че ищцата не е работила на посочените от нея официални празници, не е полагала и нощен труд. За месец април ищцата е работила 2 дни по 7 часа, съответно – на 25 и на 30 април, като за положения труд дължимото възнаграждение било в нетен размер на 43, 47 лева, които са и заплатени изцяло. За месец май ищцата е работила 6 дни, за които също ѝ е заплатено дължимото трудово възнаграждение в размер на 180, 76 лева. През месец юни ищцата не е работила като „аниматор“, а трудовият ѝ договор е бил прекратен, при което и в периода 01.06 – 13.06.2019 год. ищцата изобщо не е работила в ответното дружество. На 13.06.2019г. бил сключен нов трудов договор с ищцата № 386 за длъжността „администратор“, със 7-часово работно време и брутно трудово възнаграждение от 560 лева, съгласно който договор ищцата е постъпила на работа на 14.06.2019г. На длъжността „администратор“ през м. юни ищцата е работила 7 дни, за които ѝ е дължимо трудово възнаграждение в размер на 139 лева. През м. юли е работила 9 дни, а трудовият ѝ договор е прекратен на 23.07.2019г. Не оспорва, че дължи трудово възнаграждение за м. юли и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в общ размер от 212,48 лева, които обаче не били заплатени, тъй като ищцата въпреки многократните отправени до нея покани, не се явила да получи. Твърди, че прекратяването на трудовия договор на ищцата за длъжността „администратор“ е извършено на основание чл. 71 от КТ, за което прекратяване тя е уведомена по електронна поща. Впоследствие ищцата е канена неколkokратно по телефона да се яви и да получи документите, свързани с прекратяването на трудовото ѝ правоотношение, вкл. и да си получи трудовото възнаграждение за м. юни. Въпреки многократните разговори и покани ищцата отказала да се яви. На 29.07.2019г. заповедта за прекратяване на трудовия договор на ищцата, както и покана да се яви в офиса за оформяне на документите ѝ, свързани с прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, е изпратена и по куриер на посочения от нея адрес, но доставката не била осъществена и пратката е върната на подателя на дата 08.08.2019 год. На 16.08.2019г. по куриер била изпратена нова покана до ищцата да се яви в офиса за да си получи трудовото възнаграждение и оформената трудова книжка, но пратката, съдържаща поканата, заедно със заповедта за прекратяване на

трудовете и правоотношение, били отказани от получателя.

На 22.08.2019г. ответното дружество заплатило на ищцата чрез пощенски запис дължимото трудово възнаграждение за м. юни и м. юли в общ размер на 351,48 лева. Ответникът оспорва и твърдението, че ищцата е отстранена незаконно от работа. Твърди, че изявлението за прекратяване на трудовия договор е породило действие най-късно от датата на електронното писмо – 23.07.2019г., поради което и не е налице незаконно отстраняване от работа по смисъла на чл. 214 КТ. Твърди също, че не е налице и незаконно задължаване на трудовата книжка на ищцата след прекратяване на трудовото и правоотношение. Поради изложеното счита предявените от ищцата искове за неоснователни и настоява за отхвърлянето им. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищцата, чрез процесуален представител, поддържа предявените искове.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуален представител, оспорва исковете, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени заедно и по отделно, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените трудови договори е видно, че между страните са били сключени два трудови договора.

Въз основа на сключен трудов договор № 138/22.04.2019г., между страните е възникнало трудово правоотношение, по което ищцата е приела да изпълнява длъжността „аниматор под 18 г.“, с място на работа хотел „Сентидо Мареа“, к. к. Златни пясъци“ гр. ****а, при 7 часов работен ден, уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560 лева и платен годишен отпуск от 26 р. д., с начална дата на встъпване - 25.04.2019г. Договорът е за определен срок – до 20.10.2019 год. и със срок за изпитване от 6 месеца, уговорен в полза на работодателя; предвидено е трудовото възнаграждение да се изплаща от 20-то до 30-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължи.

Съгласно отбелязването, извършено в представеното извлечение от трудовата книжка на ищцата (л. 30-31 от делото на РС-****а), неоспорено от ищцата, обсъжданият трудов договор е прекратен на 13.05.2019 год. Доколкото съгласно чл. 347 КТ трудовата книжка е официален удостоверяващ документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника и служителя, и предвид обстоятелството, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, които да опровергават вписването

На 13.06.2019 год. страните са сключили нов трудов договор № 386/13.06.2019г., по който ищцата е приела за изпълнява длъжността „администратор до 18 г“, с място на работа хотел „Сентидо Мареа“, при 7 часов работен ден, с начална дата на встъпване – 14.06.2019г., със срок на трудовия договор до 20.10.2019г. и срок за изпитване от 6 месеца, уговорен в полза на работодателя, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560 лева, което се изплаща през следващия календарен месец – от 20-та до 30-та дата и платен годишен отпуск в размер на 26 работни дни.

Със заповед № 15/26.04.2019 год. на управителя на ответното дружество е установено намалено работно време (7 часа) за работниците и служителите, ненавършили 18 год. във всички звена като е разпоредено те да работят само първа, втора и редовна смяна.

Съгласно представените работни графици и присъствени форми за ищцата ищцата К.

Г. Т. за месеците април, май, юни и юли 2019 год., през месец април 2019 год. ищцата е работила като „аниматор“ редовна смяна, от 09, 00 часа до 17, 00 часа, с обедна почивка от 1 час и две междинни почивки от по 15 минути, и е работила 2 работни дни – на 25.04 и на 30.04; през месец май е работила 6 раб. дни – на 2, 3, 7, 8, 9 и 10. През месец юни 2019 год. на длъжността „администратор“ ищцата е работила 7 дни – 14, 21, 22(събота), 26, 27, 28 и 29 (събота). От представените на л. 124-125 от делото на РС-****а присъствена форма и работен график за м. юни 2019 год. не може да се установи в кои дни коя смяна е работила ищцата, първа, втора или редовна. В периода от 17 до 20 юни 2019 г. вкл. ищцата е ползвала неплатен отпуск. През м. юли е работила като „администратор“ 9 дни - на 1, 4, 8, 11, 13 (събота), 15, 17, 20 (събота) и 22. От представените на л. 24-25 от делото на РС-****а присъствена форма и работен график за м. юли 2019 год. не може да се установи през кои дни коя смяна е работила.

От представени фишове за работна заплата е видно, че на ищцата е начислено трудово възнаграждение, както следва: за м. април 2019г. - сумата от 43,47 лева (нетно) за два отработени дни; за м. май 2019г. – сумата от 224 лева бруто, включваща 168 лева за шест отработени дни и 56 лева – обезщетение по чл. 224 КТ за два дни, нето сума за получаване 180,76 лева; за м.юни 2019г. за сумата от 139 лева (нетно) и за м. юли 2019г. за сумата от 212,48 лева (нетно), включваща и обезщетение по чл.224 от КТ за 2 дни.

На фишовете за заплата на ищцата за месеците април и май 2019 год. има положени подписи, автентичността на подписите не е опровергана по надлежния ред, поради което съдът приема че фишовете представляват разписки по смисъла на чл. 270, ал. 3 КТ за изплатеното на ищцата трудово възнаграждение, а от друга – съдържат удостоверително изявление на ищцата относно броя на отработените от нея дни през месеците април и май 2019 год.

Съгласно представените ведомости за заплати за м. април 2019г. срещу името на ищцата е вписана сумата от 43.47 лева и има подпис; за м. май 2019г. срещу името на ищцата е вписана сумата от 180, 76 лева и има подпис; за м. юни 2019 г. срещу името на ищцата е вписана сумата от 139 лева и няма подпис; за м. юли 2019г. срещу името на ищцата е вписана сумата от 212, 48 лева и няма подпис, има записване „пощ. запис“.

Със Заповед № 149/23.07.2019г. на работодателя, трудовото правоотношение на ищцата е прекратено, на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 23.07.2019г. В заповедта е посочено, че на работника следва да се изплати обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за остатък от платен годишен отпуск в размер на 2 дни.

Съгласно отбелязването, извършено в представеното извлечение от трудовата книжка на ищцата (л. 30-31 от делото на РС-****а), трудовият договор, сключен на 13.06.2019 год., е прекратен на 23.07.2019 год.

По делото е представен документ с изх. № 88/29.07.2019 год., именуван „покана за явяване“, изд. от управителя на ответното дружество до ищцата, с която ищцата е поканена да се яви в срок от 3 работни дни от получаване на поканата в офиса на Управлението на фирмата в гр. ****а, к. к. Зл. Пясъци, хотел „Болеро“ във връзка с прекратяване на трудовите ѝ взаимоотношения с „Бранд хотели“ ЕООД, гр. ****а.

Представен е и документ с изх. № 104/16.08.2019 год., именуван „покана“, с която ищцата е поканена да се яви в удобно за нея време между 9 и 18 часа в офиса на Управлението на фирмата в гр. ****а, к. к. Зл. Пясъци, хотел „Болеро“, от понеделник до петък за получаване на дължимите ѝ възнаграждения, ваучери за храна за месеците юни и юли, както и трудовата ѝ книжка. В поканата е посочено и прилагането на заповед за освобождаване.

От представените на л. 35-36 от делото на РС-****а служебни бонове от куриер „Спиди“ АД, както и от разпечатка за проследяване на движението на пратката, е видно, че на 29.07.2019 год. от „Бранд хотели“ ЕООД, до ищцата на адреса ѝ, посочен в трудовия ѝ договор от 13.06.2019 год. е изпратена пратка с тов. № 60715082527, описание на пратката – „документи“, която не е доставена на ищцата, тъй като на адреса не е открито лице, което да я приеме. Пратката е върната и е предадена обратно на подателя на дата 08.08.2019 год.

От писмо от „Спиди“ АД във връзка с изискана информация относно движението на пратки с тов. № № 60715082527 и 60722201020, се установява следното: На 29.07.2019 г. след заявка куриер е приел от адреса на подателя товарителница № 60715082527, с подател „Бранд хотели“ ЕООД и получател К.Т., с адрес: гр. ****а, ****, вх. Б, ет. 2, ап. 14 и ****. На телефонния номер на получателя, съгласно стандартната процедура на „Спиди“ АД, са изпратени две кратки текстови съобщения, както следва: на 30.07.2019 год. в 04, 50 ч. е изпратено съобщение, че на 30.07.2019 г. следва да очаква пратка 60715082527 на адрес ****, вх. Б, ет. 2, ап. 14; на 30.07.2019 г. в 17, 18 ч. е изпратено съобщение, че на същата дата в 17, 05 часа не са успели да доставят на адресата пратка по тов. № 60715082527 на адрес ****, вх. Б, ет. 2, ап. 14 с вписване „получателят отсъства“. На 31.07.2018 г. след пореден неуспешен разнос на пратката, поради ненамиране на клиента на адреса, същата е върната обратно на подателя и на 08.08.2019г. е приета от лице с фамилия ****.

На 16.08.2019г. след заявка куриер е приел от адреса на подателя товарителница № 60722201020 с подател „Бранд хотели“ ЕООД и получател К.Т., с адрес: гр. ****а, ****, вх. Б, ет. 2, ап. 14 и ****. На телефонния номер на получателя съгласно стандартната процедура на „СПИДИ“ АД са изпратени две кратки текстови съобщения, както следва: на 18.08.2019г. в 21, 55 ч. съобщение, че на 19.08.2019 между 14, 52 и 15, 52 следва да очаква пратка с № 60722201020 на адрес ****, вх. Б, ет. 2, ап. 14; на 19.08.2019г. в 16, 04 часа е изпратено съобщение, че на същата дата не са успели да доставят на адресата пратка 60722201020 на адрес ****, вх. Б, ет. 2, ап. 14 тъй като същата е отказана. Пратката е върната обратно на подателя ѝ на 20.08.2019г. е приета от лице с фамилия ****.

От представените на л. 126-127 от делото на РС-****а писмени доказателства – заявления от ищцата за ползване на неплатен отпуск и заповеди за разрешаване за ползването му, е видно, че през месец юни 2019 год. ищцата е ползвала неплатен отпуск от 4 дни – от 17.06.2019 г. до 20.06.2019 г. вкл., а през месец юли 2019 год. е ползвала неплатен отпуск от 7 дни, съответно на 2-ри; 3-ти; 5-ти; 9-ти; 10-ти; 12-ти и 16-ти юли 2019.

От заключението на съдебно-почерковата експертиза от 17.09.2020 год., неоспорена от страните, кредитирана от съда като обективна и безпристрастна, и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното: Подписите за „работник“ в индивидуален трудов договор № 138/22.04.2019г и индивидуален трудов договор № 386/13.06.2019г. са изпълнени от К. Г. Т. Ръкописният текст „К. Г. Т.“ в двата трудови договора (в екземплярите, представени от ответника) не е изпълнен от К. Г. Т. Изследваните подписи за „работник“ са положени преди изписването на имената.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза от 14.09.2020 год., неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно, и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното: Брутното трудово възнаграждение за положен труд на К. Г. Т., назначена на длъжност „Аниматор под 18 г.“ в „Бранд хотели“ ООД, начислено съгласно твърденията на ищцата и посочените в исковата молба дати е, както следва: за м. 04.2019 г. - в размер на 196,00 лева, в т. ч. основна РЗ за 168, 00 лв. и 28, 00 лв. положен труд през дните на официални празници (28 април - Великден) /Приложение 3 и 4/. Брутното трудово възнаграждение за положен труд на К. Г. Т., назначена на длъжност „Аниматор под 18 г.“ в „Бранд хотели“ ООД, начислено по твърдения на ищцата за датите през месец май 2019 год., посочени в ИМ, е в размер на 788, 64 лева, в т. ч. основна РЗ – 252, 00 лв.; положен нощен труд (18 ч. х 0,25 лв. = 4, 50 лв.) от

18 часа - 4,50 лв., положен труд на официални празници на 01, 06 и 24 05.2019 г. (14 ч. x 3 = 42 ч. x 4,00 лв. = 168, 00 лв.) – 168, 00 лева; положен извънреден труд от 63 часа (63 ч. x 5, 78 лв. = 364, 14 лв.) – 364,14 лв. /Приложение 2 и 4/. Брутното трудово възнаграждение за положен труд на К. Г. Т., назначена на длъжност „Аниматор под 18 г.“ в „Бранд хотели“ ООД, начислено по твърденията на ищцата за датите за м. 06.2019 г., посочени в исковата молба, е в размер на 206, 88 лв. в т. ч. основна РЗ – 84, 00 лв.; положен нощен труд (6 ч. x 0,25 лв. = 1, 50 лв.) от 6 часа – 1, 50 лева и положен извънреден труд от 21 часа (21 ч. x 5, 78 лв. = 121, 38 лв.) – 121, 38 лв. /Приложение 2 и 4/. Брутното трудово възнаграждение за положен труд на К. Г. Т., назначена на длъжност „Администратор до 18 г.“ в „Бранд хотели“ ООД, начислено по твърдения на ищцата за датите за м. 06.2019 г., посочени в ИМ, е в размер на 308, 00 лева, в т. ч. основна РЗ – 308, 00 лв. Сумата от 60, 00 лева за „Ваучери за храна“ не се отразява при формиране сумата на БТВ /Приложение 2 и 4/. Брутното трудово възнаграждение за положен труд на К. Г. Т., ЕГН ***** назначена на длъжност „Администратор до 18 г.“ в „Бранд хотели“ ООД начислено по твърдения на ищцата за датите през м. 07.2019 г., посочени в ИМ, е в размер на 390, 07 лв. в т. ч. основна РЗ – 389, 57 лв. и положен нощен труд (2 ч. x 0, 25 лв. = 0,50 лв.) от 2 часа – 0, 50 лева. Сумата от 60, 00лв. - „Ваучери за храна“ не се отразява при формиране сумата на БТВ /Приложение 2 и 4/. Съгласно заключението, отчитането на работното време при формиране на РЗ съгласно чл. 39, ал. 2 от Правилника за вътрешния трудов ред приет от работодателя се извършва при сумирано месечно изчисляване на работното време, при което допълнително възнаграждение не се заплаща при работа по утвърден месечен график за работа през почивните дни с изключение на официалните празници, приети от правителството за всяка година. Относно обезщетението по чл. 226, ал. 2 КТ за незаконно задържане на трудовата книжка, вещото лице е представило три варианта. Първи вариант: Обезщетението по чл. 226, ал. 2 КТ за периода след 23.07.2019 г. (т. е., от 24.07.2019 год.) до 29.07.2019 г. – първото писмо до ищцата К. Г. Т. за явяване в офиса на работодателя във връзка с прекратяване на трудовите взаимоотношения е в размер на 107, 95 лева; Втори вариант: Обезщетението по чл. 226, ал. 2 КТ за периода след 23.07.2019 г. (т. е., от 24.07.2019 год.) до 16.08.2019 г. – изпращането на второто писмо до ищцата К. Г. Т. за явяване в офиса на работодателя за получаване на дължимите възнаграждения и ваучери за храна за м. 06 и 07.2019 г., както и трудовата книжка, е в размер на 485, 78 лева; Трети вариант: Обезщетението по КТ за невърната трудова книжка след 23.07.2019 г. (т. е., от 24.07.2019 год.) до 20.10.2019 г. - датата на изтичане на Трудовия договор от 13.06.2019 г. – е в размер на 1 497, 83 лева. Брутното трудово възнаграждение, начислено по ведомост на ищцата на позиция „Аниматор под 18 г.“ по трудов договор № 138/22.04.2019 г. за м. 04.2019 г. е в размер на 56, 00 лв. за отработени 2 работни дни в т. ч. основна РЗ - 56, 00 лв. За м. 05.2019 г. БТВ е в размер на 224, 00 лв. за отработени 6 работни дни в т. ч. основна РЗ - 168, 00 лв. и обезщетение за неползван отпуск от 2 дни по чл. 224 КТ - 56, 00 лв. /Приложение 1 и приложените фишове на л. 26 и л. 27 от делото на РС-****а). Брутното трудово възнаграждение, начислено по ведомост на ищцата на позиция „Администратор до 18 г.“ по трудов договор № 386/13.06.2019 г. за м. 06.2019 г. е в размер на 196 лв. за отработени 7 работни дни в т. ч. основна РЗ – 196 лв.; за м. 07.2019 г. БТВ е в размер на 273,11 лв. за отработени 9 работни дни в т. ч. основна РЗ за сума от 219, 13 лв. и обезщетение за неползван отпуск от 2 дни по чл. 224 КТ – 53, 98 лв. Отразените суми от 60, 00 лв. - „Ваучери за храна“ не се отразяват при формиране сумата на БТВ. Нетната сума на РЗ за м. 06.2019 г. от 139,00 лв. и за м. 07.2019 г. от 212,48 лв., както и ваучерите за храна за м 06 и 07.2019 г. не са получени от ищцата поради липса на положен подпис на издадените фишове за заплата. Обезщетението за незаконно отстраняване от работа по чл. 214 КТ по трудов договор № 386 от 13.06.2019 г. по твърдения на ищцата за периода от 23.07.2019 г. до 20.10.2019 г. е в размер на 1631,30 лв. Обезщетението по чл. 224 КК за неползван платен годишен отпуск от 2 дни в размер на сумата от 53, 98 лв. са начислени за м. 07.2019 г. и към момента са депонирани и неизплатени /Приложение 1/.

В показанията си свидетелката **** (майка на ищцата) заявява, че дъщеря ѝ е

започнала работа в ответното дружество на 11.04.2019г. като аниматор. Била ученичка и работела по празниците, а също и в събота и неделя. По Великден е работила 3 дни подред. Смените ѝ продължавали до 23, 30 часа, въпреки, че по договор трябвало да работи до 17, 30 часа. Тъй като не искала да работи до толкова късно, ищцата подала предизвестие за напускане, но и предложили да започна работа като администратор на дневни смени. Първоначално имала няколко дневни смени, но после се случвало да бъде и втора смяна до 23, 30 часа. Имала и една нощна смяна – на 01.07. На 22.07.2019 г. Калина се обадила на майка си и плачейки ѝ съобщила, че управителката Борисова ѝ казала, че от следващия ден не е на работа. Свидетелката разговаряла лично с Борисова и ѝ казала, че не е коректно да освобождават дъщеря ѝ по този начин. На ищцата не била връчвана никаква заповед за уволнение, нито ѝ била върната трудовата книжка. Телефонният номер на дъщеря ѝ е „0887316439“. Калина не е осъществявала контакт с куриерска фирма по никакъв начин, не е търсила трудовата си книжка, не е получила и трудовото си възнаграждение. Подали жалба до Инспекцията по труда, но получили отговор след повече от месец, с който им съобщавали, че при проверка при ответното дружество били открити множество аномалии и ги посъветвали дъщеря ѝ да потърси правата си чрез прокуратурата или съда. В отговора на Инспекцията по труда се сочело още, че работодателят е изпратил пощенски запис с определена сума пари. Още на следващия ден свидетелката проверила в пощата, но се оказало, че парите са изтеглени предния ден.

В показанията си свидетелката ****, работи в ответното дружество, управител на хотел „Сентидо Мареа“ в периода, в който ищцата е работила там, заявява, че Калина започнала работа в хотела първо като аниматор. Не ѝ харесало и започнала да работи на рецепция. През юни и юли 2019 год. ищцата работела на рецепцията. Първоначално се справяла, помагали ѝ по-старши рецепционисти, но когато ѝ възложили повече задължения започнала да се притеснява, имала езикова бариера, затруднявала се при разговор на немски език с туристи. Ищцата работела предимно първа смяна, понякога втора, нощна смяна не е работила. Един ден (21-23 юли) Калина се появила в неугледен вид, въпреки изискванията относно външния вид на рецепционистите. Свидетелката я попитала дали ще се справи с работата, а тя започнала да плаче, казала, че баба ѝ не е добре. Свидетелката ѝ обяснила, че не може да ѝ дава повече шансове и към края на смяната ѝ заявила, че от следващия ден я освобождават; казала ѝ да отиде до „Личен състав“ да си вземе документите със заповедта за прекратяване, ищцата ѝ казала, че ще отиде да ги вземе. От служители от „Личен състав“ свидетелката узнала, че ищцата не е отишла да си вземе документите, нито дължимото трудово възнаграждение, поради което и изпратили на ищцата заповедта за освобождаване заедно с документите чрез куриер; впоследствие свидетелката узнала, че ищцата не ги получила.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

По иска по чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 387, 87 лева, представляваща разликата над 358, 13 лева до претендираните 746 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане, съдът приема следното:

Съгласно чл. 128, т. 2 КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

За успешното провеждане на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ ищцата следва при условията на главно и пълно доказване да установи следните обстоятелства: че между нея и ответника „Бранд хотели“ ЕООД- ****а е съществувало валидно трудово правоотношение в периода, за който се претендира изплащане на трудово възнаграждение, по силата на което ответникът се е задължил да заплаща на ищцата трудово възнаграждение в претендирания размер, че в процесния период ищцата реално е полагала труд при

ответника, съобразно наведените от нея твърдения – 11 р. д. през месец юни 2019 год. и 16 р. д. през месец юли 2019 год. – както и да установи и размерът на претендираната сума.

В случай на установяване на горните предпоставки, в тежест на ответника е да докаже точно изпълнение на задължението си да заплаща трудово възнаграждение.

Установено е по делото, че между ищцата и ответника е възникнало валидно трудово правоотношение въз основа на сключен трудов договор от 13.06.2019 г., по който ищцата е назначена на длъжност „администратор“ в ответното дружество с основно месечно възнаграждение в размер на 560 лева; започнала е работа на 14.06.2019 год. и е работила до 22.07.2019 год. включително. Установено е още, че през месец юни 2019 год. ищцата е ползвала след надлежно разрешение неплатен отпуск от 4 дни, а през месец юли 2019 год. – 7 дни. Горното, обсъдено във връзка с присъствените форми и работен график за м. юни и м. юли 2019 год., обосновава извода, че през месец юни 2019 год. ищцата е работила 7 дни, а през месец юли е работила 9 дни. В случая съдът цени горните доказателства – присъствените форми и работен график за м. юни и м. юли 2019 год., относно отразените в тях записвания за отработените от ищцата дни през посочените два месеца, тъй като те се подкрепят и от други доказателства, а именно – от подадените от нея заявления и издадените от работодателя заповеди, с които ѝ е било разрешено ползването на неплатен отпуск, а от друга страна няма нито едно доказателство което да опровергава отразените в горните документи обстоятелства.

Съобразно изложеното съдът приема, че твърденията на ищцата, че е работила 11 р. д. през месец юни 2019 год. и 16 р. д. през месец юли 2019 год. не са доказани чрез пълно доказване, освен това са и опровергани от обсъдените по – горе доказателства.

Установено е също от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че дължимото ѝ трудово възнаграждение за месеците юни и юли 2019 год. за длъжността „администратор“ е в нетен размер на 358, 13 лева.

При това положение искът по чл. 128, т. 2 КТ в частта му за разликата над 358, 13 лева до претендирания размер от 746 лева е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

В тази част първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По иска за заплащане на сумата от 1626 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд в събота и неделя и през дните на официалните празници за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 262 вр. чл. 128, т. 2 от КТ и по иска за заплащане на сумата от 56 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 261, вр. чл. 128, т. 2 от КТ, съдът приема следното:

За успешното провеждане на горните искове ищецът следва да докаже при условията на главно и пълно доказване наличието на валидно трудово правоотношение с ответника, изпълнение на задълженията си по него, полагането на твърдения извънреден и нощен труд, както и размера на претендираните трудови възнаграждения.

Установено е по делото, че въз основа на трудов договор от 22.04.2019 год., ищцата е назначена на длъжност „аниматор до 18 год.“ в ответното дружество с основно месечно възнаграждение в размер на 560 лева.

Обстоятелството кога е започнала работа – на 11.04.2019 год. или на 25.04.2019 год. в

случая е без значение, доколкото претенциите по чл. 261 и чл. 262 КТ са за период след 25.04.2019 год.

В случая липсват безспорни доказателства, които да обосноват извод, че ищцата е полагала извънреден труд в събота и неделя и на официални празници, както и че е полагала нощен труд на длъжността „аниматор до 18 год. в периода 25.04.2019 год. до 08.06.2019 год.

На първо място предвид установеното по – горе, че трудовият договор на ищцата за длъжността „аниматор до 18 год.“ е бил прекратен на 13.05.2019 год., то в периода 13.05.2019 год. до 13.06.2019 год. същата очевидно не е работила по трудово правоотношение при ответника, поради което и твърденията ѝ за полаган труд на 18; 20; 24; 25 и 26 май, както и на 1; 2 и 8 юни, вкл. извънреден, нощен и в почивни дни, както и на официални празници, са недоказани. Относно твърденията ѝ за полаган извънреден, нощен и в почивни дни, както и на официални празници труд през месец април и месец май 2019 год. – в тази насока са само показанията на свидетелката *****, но предвид възможната тяхна заинтересованост и поради обстоятелството, че показанията ѝ не се подкрепят от нито едно друго доказателство по делото, съдът не ги кредитира. Освен това показанията ѝ, че ищцата е полагала труд през време на Великденските празници 2019 год., се опровергават и от писмените доказателства, а именно – от удостовереното от самата ищца във фишовите за работна заплата за месеците април и май относно броя на отработените от нея дни през тези два месеца, обсъдени и във връзка с работните графици и присъствените форми за м. април и м. май 2019 год.

При това положение исковете по чл. 261 и чл. 262 от КТ за заплащане на горните суми за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Първоинстанционното решение в частите, с които исковете по чл. 261 КТ и чл. 262 от КТ за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. са отхвърлени е правилно и следва да бъде потвърдено в тази части.

По иска за заплащане на сумата от 20 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исквата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 261 вр. чл. 128, т. 2 от КТ, съдът приема следното:

Установено е, че между ищцата и ответника е възникнало валидно трудово правоотношение въз основа на сключен трудов договор от 13.06.2019 г., по който ищцата е назначена на длъжност „администратор“ в ответното дружество с основно месечно възнаграждение в размер на 560 лева; започнала е работа на 14.06.2019 год. и е работила до 22.07.2019 год. включително.

Твърденията на ищцата са, че на 01.07.2019 год. е работила нощна смяна. В подкрепа на тези твърдения са единствено показанията на свидетелката К. Стоянова, която е посочила, че дъщеря ѝ е отработила една нощна смяна – на 01.07.2019 год. Предвид възможната заинтересованост на свидетелката и поради обстоятелството, че показанията ѝ относно този факт не се подкрепят от нито едно друго доказателство по делото, включително и косвено, съдът не ги кредитира. От друга страна установено е по делото, че със Заповед № 15/26.04.2019 год. на управителя на ответното дружество е установено намалено работно време (7 часа) за работниците и служителите, ненавършили 18 год. във всички звена, като е разпоредено те да работят само първа, втора и редовна смяна. По делото няма доказателства, които макар и косвено да наведат на извод, че ищцата или други служители ненавършили 18 год., работили при ответника през този период са работили нощни смени.

С оглед изложеното искът по чл. 261 КТ за заплащане на сумата от 20 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен ношен труд за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, е неоснователен и подлежи на отхвърляне. Първоинстанционното решение в тази част е правилно и следва да бъде потвърдено.

По иска по чл. 214 КТ за заплащане на сумата от 1 816 лева, представляваща обезщетение за незаконно отстраняване от работа за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, съдът приема следното:

Съгласно чл. 214 от КТ работник или служител, който е бил незаконно отстранен от работа от работодателя или от непосредствения ръководител, има право на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето на незаконното отстраняване. Обезщетението се дължи солидарно от работодателя и виновните длъжностни лица.

Предпоставка за обезщетението по чл. 214 КТ е временното отстраняване от работа през времетраенето на трудовото правоотношение, което отстраняване да е обективно неправомерно. Временното отстраняване от работа е неправомерно, когато е извършено извън предвидените в чл. 199 КТ случаи.

Установено е по делото, че на 22.07.2019 год. в края на работния ден свидетелката ****, която е била пряк ръководител на ищцата, ѝ заявила, че от следващия ден (23.07.2019 год.) я освобождават, казала ѝ да отиде до „Личен състав“ да си вземе документите със заповедта за прекратяване, но ищцата не е посетила „Личен състав“. Установено е също, че със Заповед № 149/23.07.2019г. на работодателя трудовото правоотношение на ищцата за длъжността „администратор до 18 г.“ е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 23.07.2019г. Не е спорно, че след 22.07.2019 год. ищцата не се е явявала на работа. Установено е също, че на 29.07.2019 год. до ищцата чрез куриер е била изпратена покана да се яви в офиса на фирмата „във връзка с прекратяване на трудовите ѝ взаимоотношения“ с дружеството, която не е връчена поради отсъствие на адреса на лице, което да я получи. Чрез куриер е изпратена и втора покана до ищцата да посети офиса на дружеството, с приложена заповед от 23.07.2019 год. за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, като поканата съдържа и уведомление да си получи и трудовата книжка. Ищцата е отказала да получи пратката на 19.08.2019 год.

С оглед установеното настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 214 КТ по следните съображения:

Съгласно [чл. 335, ал. 1 КТ](#) трудовият договор се прекратява писмено. При прекратяване на трудовия договор без предизвестие, в която хипотеза попада и прекратяването на трудовия договор на основание чл. 71, ал. 1 КТ, прекратяването на трудовото правоотношение настъпва от момента на получаване на писменото изявление на работодателя за това от работника. Независимо от начина на прекратяване на трудовия договор, за да породи правно действие, писменото изявление на работодателя трябва да достигне до работника. Писменото изявление на работодателя за прекратяване на трудовия договор може да бъде връчено лично срещу подпис на лицето или чрез пощенска услуга – чрез изпращането на препоръчано писмо с обратна разписка или чрез куриер; за да е осъществено надлежно връчване по пощата не е необходимо то да е извършено лично на получателя; редовно е и всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в [чл. 42](#) и [чл. 44 ГПК](#) (при връчване чрез нотариална покана), както и съобразно специалния закон - [чл. 36 от Закона за пощенските услуги](#). В последния случай, за да се приеме, че изявлението е достигнало до адресата, работодателят следва да е изпратил препоръчаното писмо на адреса, посочен от работника и пощата да удостовери

доставянето на писмото на адреса. Обстоятелството дали работникът е променил адреса, който е посочил на работодателя си, или пък не е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. С достигането на изявлението на посочения от работника адрес, работодателят е изпълнил задължението си за връчване на заповедта за прекратяване на трудовия договор и тя е породила правното си действие.

В случая управителят на хотела (свид. М. Петрова), която е била ръководител на ищцата, не е работодател, не е и лице, на което работодателят е делегирал работодателска правоспособност. Наред с това отправеното от свидетелката към ищцата устно изявление, че от следващия ден (т. е. от 23.07.2019 г.) ищцата е освободена и не е на работа е без правно значение. Обстоятелството, че на ищцата ѝ е било съобщено да отиде да си получи заповедта за прекратяването на трудовото ѝ правоотношение, а ищцата не е отишла да я получи също е ирелевантно, тъй като подобно задължение тя няма; задължение на работодателя е да ѝ връчи писменото изявление за прекратяване на трудовия ѝ договор, което задължение е носимо, а не търсимо. Както се посочи, работникът няма задължение да си търси заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение.

В случая и съобразно изложеното по – горе, за дата на прекратяване на трудовия договор на ищцата следва да се приеме 19.08.2019 год. – датата на която тя е отказала да получи поканата с изх. № 104/16.08.2019 год. с приложената към нея заповед № 149/23.07.2019г., изд. от работодателя (от управителя на ответното дружество) за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, доколкото липсват безспорни доказателства куриерската пратка, изпратена до ищцата на 29.07.2019 год., освен поканата с изх. № 88/29.07.2019 год. да е съдържала и заповедта за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение (в описанието на пратката е посочено единствено „документи“, без те да са индивидуализирани – л. 35 от делото на РС-****а), а също и поради това, че самата покана не удовлетворява изискването на чл. 335, ал. 1 КТ.

От изложеното се налага извода, че в периода 23.07.2019 год. до 18.08.2019 год. ищцата е била отстранена незаконно от работа по смисъла на чл. 214 КТ, при което и ответникът ѝ дължи обезщетение в размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за горния период, а именно – сумата от 504 лева.

Изложеното налага първоинстанционното решение в частта му, с която искът на К. Г. Т. против ответното дружество по чл. 214 КТ до размера на сумата от 504 лева, съставляваща обезщетение за незаконно отстраняване от работа за периода 23.07.2019 год. до 18.08.2019 год. да се отмени и да се постанови друго, с което искът да бъде уважен за посочените размер и период. В частта му, с която искът по чл. 214 КТ е отхвърлен за разликата над 504 лева до претендирания размер от 1816 лева и за периода 19.08.2019 г. до 20.10.2019 год. първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено в тази част.

С оглед частичната основателност на заявения като главен иск по чл. 214 КТ, не е налице вътрешно-процесуалното условие за разглеждането на заявения като евентуален спрямо иска по чл. 214 КТ иск по чл. 226, ал. 2 КТ в частта му до размера на сумата от 504 лева за периода 23.07.2019 год. – 18.08.2019 год., поради което и първоинстанционното решение в тази част следва да се обезсили.

По отношение на иска по чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на обезщетение за вреди от незаконно задържане на трудовата книжка в частта му за сумата от 1312 лева (разликата над 504 лева до претендирания размер от 1816 лева) за периода 19.08.2019 год. – 20.10.2019 год., заявен като евентуален спрямо иска по чл. 214 КТ, за същите размер и период, съдът намира следното:

Искът в тази част е неоснователен. Установено е по делото, че след прекратяване на

трудовете правоотношение на ищцата на дата 19.08.2019 год., съобразно приетото по – горе, ответникът е изпълнил предвидената в чл. чл. 6, ал. 3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, процедура – съобщил е на ищцата писмено с писмо, изпратено по куриер, да се яви, за да получи лично трудовата си книжка. Поради това и ответникът не е в забава за изпълнение на вмененото му задължение по чл. 350, ал. 1 КТ и не е налице незаконно задържане на трудовата книжка на ищцата по смисъла на чл. 226, ал. 2 КТ.

По съображения, аналогични на изложените, неоснователен е и искът по чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 2240 лева – обезщетение за вреди от незаконно задържане на трудовата книжка за периода 01.11.2019 год. до 14.02.2020 год.

По тези съображения първоинстанционното решение в частта му, с която искът на К. Г. Т. по чл. 226, ал. 2 КТ е отхвърлен в частта за сумата от 1312 лева (т. е., разликата над 504 лева до претендирания размер от 1816 лева) за периода 19.08.2019 год. – 20.10.2019 год., както и в частта му, с която искът ѝ по чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 2240 лева – обезщетение за вреди от незаконно задържане на трудовата книжка за периода 01.11.2019 год. до 14.02.2020 год. е отхвърлен в цялост, е правилно и в тези части решението следва да бъде потвърдено.

Относно разноските:

Съобразно изхода от споровете, отправеното искане и представените доказателства, за първата инстанция на ищцата не се дължат разноски. Заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение от 650 лева е за защита по исковете ѝ за заплащане на трудово възнаграждение, вкл. и за положен нощен и извънреден труд и за труд, положен в почивни дни и през дните на официалните празници. По отношение на уважения от първата инстанция размер на иска по чл. 128, т. 2 КТ е налице хипотезата на чл. 78, ал. 2 ГПК – ответникът е признал иска и не е станал причина за завеждането на иска до уважения размер, а исковете по чл. 261 и чл. 262 КТ са отхвърлени. В полза на процесуалния представител на ищцата за производството пред първата инстанция следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 99 лева, съобразно уважената част от иска по чл. 214 КТ, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. За втората инстанция ищцата не е представила доказателства да е направила разноски, поради което и такива не ѝ се следват.

Съобразно изхода от споровете, отправеното искане и представените доказателства, в полза на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция в размер на 596, 70 лева, съразмерно на отхвърлената част от исковете. За първата инстанция предвид изхода от спора дължимите на ответника разноски са в размер на 746, 70 лева, от които: 150 лева – внесен депозит за съдебно-почерковата експертиза и 596, 70 лева – адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата по сметка на ОС – ****а сумата от 75 лева, съставляваща дължимата държавна такса за първата и за въззивната инстанции върху уважения размер на иска по чл. 214 КТ.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261637/10.12.2020 г., постановено по гр. дело № 1983/2020 год. по описа на РС-****а, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен до размера на сумата от 504 лева и за периода 23.07.2019 г. 18.08.2019 год., предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд

хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание чл. 214 КТ за заплащане на сумата от 1816 лева, съставляваща обезщетение за незаконно отстраняване от работа за периода 23.07.2019 год. – 20.10.2019 год., ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище и адрес на управление: гр. ****а, к. к. **** хотел „Болеро“ да заплати на К. Г. Т. ЕГН ***** от гр. ****а, ул. **** в****, на основание чл. 214 КТ, сумата от 504 лева (петстотин и четири лева), съставляваща обезщетение за незаконно отстраняване от работа за периода 23.07.2019 год. – 18.08.2019 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от датата на подаването на исковата молба - 14.02.2020 год. до окончателното ѝ изплащане;

ОБЕЗСИЛВА Решение № 261637/10.12.2020 г., постановено по гр. дело № 1983/2020 год. по описа на РС-****а, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен до размера на сумата от 504 лева и за периода 23.07.2019 г. 18.08.2019 год., предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 1816 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата ѝ книжка за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261637/10.12.2020 г., постановено по гр. дело № 1983/2020 год. по описа на РС-****а, В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:

1) в частта, с която е отхвърлен предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 387, 87 лева (разликата над 358, 13 лева до 746 лева), представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода 14.06.2019 год. до 22.07.2019 год. за заеманата от ищцата К.Т. по трудов договор № 386/13.06.2019 год. длъжност „администратор“;

2) в частта, с която е отхвърлен предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание 262, вр. чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 1626 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд в събота и неделя и през дните на официалните празници за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

3) в частта, с която е отхвърлен предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание 261, вр. чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 56 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 25.04.2019г. до 08.06.2019г. на длъжност „аниматор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

4) в частта, с която е отхвърлен предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание чл. 261, вр. чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 20 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 14.06.2019г. до 22.07.2019г. на длъжност „администратор“, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

5) в частта, с която е отхвърлен за разликата над 504 лева до претендираните 1816 лева и за периода 19.08.2019 год. – 20.10.2019 год., предявения от К. Г. Т. от гр. ****а

против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание чл. 214 КТ за заплащане на сумата от 1816 лева, съставляваща обезщетение за незаконно отстраняване от работа за периода 23.07.2019 год. – 20.10.2019 год., ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

6) в частта, с която е отхвърлен за разликата над 504 лева до претендираните 1816 лева и за периода 19.08.2019 год. – 20.10.2019 год., предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а, в условията на евентуалност спрямо иска по чл. 214 КТ, иск по чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 1816 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата книжка за периода от 23.07.2019г. до 20.10.2019г., ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

7) в частта, с която е отхвърлен предявения от К. Г. Т. от гр. ****а против „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а иск с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 2240 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди от незаконно задържане на трудовата ѝ книжка за периода от 01.11.2019г. до 14.02.2020г., ведно със законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

ОТМЕНЯ Решение № 261637/10.12.2020 г., постановено по гр. дело № 1983/2020 год. по описа на РС-****а, в частта му, с която К. Г. Т. от гр. ****а е осъдена да заплати на „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище гр. ****а разноски за първата инстанция, в частта за разликата над сумата от 746, 70 лева до присъдения размер от 800 лева;

ОСЪЖДА „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище и адрес на управление: гр. ****а, к. к. **** хотел „Болеро“ да заплати на адвокат Г.Й. Т. от АК-****а, с адрес на адвокатската кантора: гр. ****а, бул. Сливница № 100А, на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 ЗАДв, сумата от 99 лева (деветдесет и девет лева), съставляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ, изразяваща се в процесуално представителство в производството, съобразно уважения размер на иска по чл. 214 КТ;

ОСЪЖДА К. Г. Т. ЕГН ***** от гр. ****а, ул. **** в**** да заплати на „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище и адрес на управление: гр. ****а, к. к. **** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 596, 70 лева (петстотин деветдесет и шест лева и 70 ст.) – разноски за настоящата инстанция, съразмерно на отхвърлената част от исквете;

ОСЪЖДА „Бранд хотели“ ЕООД, с ЕИК 203637100 със седалище и адрес на управление: гр. ****а, к. к. **** хотел „Болеро“ да заплати в полза на Държавата по сметка на ОС-****а, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, вр. чл. 1 и чл. 18 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, сумата от 75 лева (седемдесет и пет лева), съставляваща дължимата държавна такса за първата и за въззивната инстанции върху уважения размер на иска по чл. 214 КТ.

Първоинстанционното решение в частта му, с която искът на К. Г. Т. по чл. 128, т. 2 КТ е уважен до размера на сумата от 358, 13 лева за периода 14.06.2019 год. до 22.07.2019 год. за заеманата по трудов договор № 386/13.06.2019 год. длъжност „администратор“, не е обжалвано и е влязло в сила в тази част.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК, ДВ, бр. 86/2017 год.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____